

Arrest

nr. 92 076 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2012 werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd en hiervan attesten voorleggen, dat zij een grote vrienden - en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben en een petitie voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, De elementen m.b.t. de Integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen lede ven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. De advocaat van betrokkenen meent dat de aanvraag van betrokkenen op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1989. Deze wet was achter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen halen verder nog aan dat hun meerderjarige kinderen op legale basis verblijven (zij leggen identiteitsdocumenten voor), dat de kinderen voor verzoekers zorgen en dat de kinderen noodzakelijk zijn om hen mantelzorg te verzekeren, gelet op de medische toestand van verzoeker. Deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden aangezien verzoekers deze beweringen niet staven met de nodige bewijzen. Verzoekers leggen met betrekking tot de mantelzorg geen enkel bewijsstuk voor, waardoor dit element niet kan weerhouden worden. Het feit dat het BIVR van verzoekers niet verlengd werd is te wijten aan verzoekers zelf. waardoor het feit dat deze stopzetting niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan verzoekers om zich zelf met alle nodige procedures in orde te stellen en hun dossier op te volgen. Betrokkenen hebben nadien nog een nieuwe aanvraag conform artikel 9ter ingediend, doch deze werd onontvankelijk verklaard op datum van 12.06.2012. Niets verhindert betrokkenen derhalve om de aanvraag conform de geëigende procedure in te dienen in het land van herkomst Het feit dat zij legale kinderen (die ondertussen meerderjarig zijn) en kleinkinderen hebben, kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM. Met betrekking tot de medische toestand van verzoeker dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier Ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9 bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9 ter in te dienen.

Betrokkenen dienden in België een eerste asielaanvraag in op 13.10.2000, die werd afgesloten op 21.06.2001 met een weigeringbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen betekend op 02.07.2001. Op 06.08.2005 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in in België, die werd afgesloten op 13.10.2001 door het CGVS, hen betekend op 14.10.2005.

De duur van de procedures - namelijk 9 maanden voor de eerste procedure en 2 maanden voor de tweede procedure - was ook niet van dia aard dat ze als onredelijk lang ken beschouwd worden..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel - schending van de artikelen 7, 9bis, 74/4 §3, 4°, 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, de artikelen 3 en 8 in combinatie met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij de feitelijke situatie zoals door verzoekers aangebracht ter ondersteuning van hun aanvraag tot machtiging van verblijf ex artikel 9bis om vertekende en niet objectieve wijze weergeeft; Dat verwerende partij de bestreden beslissing verkeerdelijk stellen dat verzoeker pas sinds 2005 in het land verblijven terwijl zij behoort te weten dat zij al sinds oktober 2000 in België verblijven toen zij hier als asielzoekers aankwamen; Dat verwerende partij zeer goed weet dat verzoekers als sinds 2008 op legale met hun kinderen en kleinkinderen in Geraardsbergen wonen en dit ook zo gekend was bij verwerende partij; Dat verwerende partij het bestaan van een hechte familiecel bestaande uit verzoekers en hun kinderen en kleinkinderen niet kan ontkennen; Dat verwerende partij ook niet kan ontkennen geweten te hebben dat eerste verzoeker aan een ziekte lijdt op grond waarvan hij en zijn echtgenote gemachtigd werden om op het grondgebied te verblijven op grond van artikel 9ter Vr.W.; Dat men zich af kan vragen waarom en hoe verzoekers het bewijs van het bestaan van mantelzorg kunnen aantonen als uit hun feitenrelaas duidelijk moeten blijken dat verzoekers geheel afhankelijk zijn van hen kinderen en kleinkinderen wat de sociale en morele steun betreft; Dat even verder in de bestreden beslissing dit gegeven door verwerende partij ook als zodanig wordt erkend doch verwerende partij zich daarbij enkel de bedenking maakt dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt; Dat de bewering van verwerende partij dat het karakter van de buitengewone omstandigheden in de argumentatie van verzoekers niet kan weerhouden worden "omdat ze hun beweringen niet met bewijzen staven" gewoonweg flauw is en trouwens ook geen hout snijdt; Dat het dat feit dat verzoekers de oorzaak zijn van hun eigen administratieve situatie - quod non, verzoekers werden verkeerd geadviseerd doch hadden uiteraard niet de bedoeling om zich in een onwettige verblijfssituatie te plaatsen - niets afdoet aan de pertinentie van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers; Dat het voor zich spreekt dat het voor verzoekers - van Roma origine, respectievelijk 65 en 63 jaar oud, zonder enige vorm van opvang zonder garantie op enige vorm van mantelzorg, in een land waar ze al 12 jaren niet meer geweest zijn - zeer moeilijk, zoniet onmogelijk voorkomt, om zich geheel alleen naar hun land van oorsprong - Servië of het inmiddels door België erkende Kosovo? - te begeven in afwachting van de behandeling van een verzoek tot gezinsherenging dat door verzoekers zal moeten ingeleid worden bij de diplomatieke dienst in Kosovo om hun zoon S. te vervoegen, zonder ter plaatse te kunnen rekenen op enige vorm van morele en financiële steun of opvang; Dat na 12 jaar afwezig te zijn geweest verzoekers geen enkele band meer hebben met hun land van oorsprong, laat staan dat zij nog familie of kennissen hebben die hen kunnen voorzien van morele en financiële steun of opvang; Dat verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat er in casu geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn in de zin van artikel 9bis Vr.W.; Dat artikel 9bis Vr.W. derhalve werd geschonden; Dat verzoekers inderdaad op 22 april 2012 een aanvraag 9ter hadden ingediend die door verwerende partij bij beslissing van 12 juni 2012 (betekening op 18 juni 2012) onontvankelijk werd verklaard; Dat verzoekers ook tegen deze beslissing een beroep hebben ingediend bij Uw Raad bij verzoekschrift dd. 12 juli 2012 vermits het geenszins te ruimen valt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins motiveert om welke redenen het verblijf in België niet kan worden geregulariseerd omwille van de ingeroepen medische problematieke situatie terwijl dit voor de laatste vier jaren voor dezelfde medische situatie wel het geval was; (zie ook supra). Dat verwerende partij in het kader van de afwijzing 9ter geen objectieve elementen aanhaalt die een dergelijke wijziging van positie omtrent de gevaarlijkheid en ernst van de ziekte van eerste verzoeker zouden kunnen verantwoorden; Dat dient te worden geoordeeld dan de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd; Dat zodoende artikel 62 Vr.W. werd geschonden;

Doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven beschermt en als volgt luidt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat er in onderhavig geval zeker sprake moet zijn van een familieleven van verzoekers in België; Dat verzoekers immers als sinds 18 februari 2008 tot 18 april 2012 op legale wijze op het grondgebied verblijven met hun drie volwassen kinderen en hun 7 kleinkinderen, allen woonachtig te Geraardsbergen; Dat verzoekers tot op de dag van hun administratie aanhouding op 27 juni 2012

woonden in een woning die eigendom is van hun zoon, S. M; Dat verzoekers reeds 12 jaren in België vertoeven (sinds zowat het einde van de oorlog in Kosovo) en zij thans geen enkele band meer hebben met hun land van oorsprong, Servië, dat inmiddels Kosovo is geworden; Dat verzoekers over geen enkel document beschikken om naar Kosovo terug te gaan, laat staan dat zij daar zijn geregistreerd of kunnen worden geregistreerd; Dat verzoekers in Kosovo niemand meer hebben aangezien hun hele familie in België verblijft en ieder van hen hier op legale wijze woont, werkt of school volgt; Dat op grond van het voorafgaande dient te worden beschouwd dat de door verwerende partij genomen beslissingen wel degelijk een inmenging uitmaken in het privéleven alsook het familieleven van verzoekers in de mate dat plotseling een einde wordt gesteld aan een sinds vele jaren effectief bestaand privé - en familieleven dat uitsluitend op het Belgische grondgebied - Geraardsbergen - plaatsvond; Dat artikel 8 EVRM vereist dat een toepassing wordt gemaakt van het proportionaliteitsbeginsel in de mate dat een inmenging in de door dit artikel beschermde rechten noodzakelijk moet worden beschouwd in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij de proportionaliteitstest op afdoende wijze heeft gehanteerd daar zij dus nagelaten heeft de belangen van partijen tegenover elkaar af te wegen; Dat de bestreden beslissingen er zich toe beperken te stellen dat verzoekers langer verblijven op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 7 van de wet van 15/12/1980 en dat zij de reglementeringen niet respecteren; dat ze manifest weigeren om op eigen initiatief een einde te maken aan hun onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk voorkomt. Dat niet uit het oog dient te worden verloren dat verzoekers sinds 18 februari 2008 op legale wijze in België verblijven en dat op 18 april 2012 een einde aan hun verblijf werd gesteld middels de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten tegen uiterlijk 18 mei 2012; Dat weze herhaald dat door verwerende partij op 18 april jl. het bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend aan verzoekers louter ten gevolge van het feit zij wegens een misverstand nagelaten hadden binnen een vastgestelde termijn bepaalde documenten binnen te brengen bij verwerende partij (zie motivering supra); Dat verzoekers nog voordat zij het grondgebied dienden te verlaten (i.e. 18 mei 2012) op 24 april 2012 een aanvraag tot regularisatie in op grond van art. 9bis Vr.W. indienden; Dat zij ook op 2 mei 2012 een aanvraag tot medische regularisatie ex art. 9ter Vr.W. indienden waarbij dezelfde medische toestand werd ingeroepen als die op grond waarvan gedurende meer dan 4 jaren het verblijf in België aan verzoekers werd toegekend; Dat de aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 12 juni 2012 van verwerende partij, betekend aan verzoekers op 18 juni 2012; Dat de aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 27 juni 2012 van verwerende partij, doch dat het geenszins duidelijk is of en wanneer deze beslissingen aan verzoekers effectief betekend werd; Dat hoe dan ook de beroepstermijnen voor vernoemde beslissingen van niet-ontvankelijkheid van de aanvragen ex 9bis en 9ter Vr. W. thans nog niet verstreken zijn en verzoekers het recht hebben deze beslissingen aan te vechten voor Uw Raad; Dat verzoekers op grond van feitelijk en juridisch zeer goed gedocumenteerde dossiers aanvragen tot machtiging van verblijf hebben ingediend op grond van wetsartikelen die de wet hen aanreikt; Dat verzoekers trouwens ook nog over de mogelijk beschikken om verblijf te bekomen in België op grond van een tenlasteneming/gezinshereniging door hun zoon S; Dat hoewel de aanvragen ex artikelen 9bis en 9ter Vr.W onontvankelijk lijken te zijn verklaard door verwerende partij, de wet de mogelijkheid voorziet voor verzoekers om tegen deze beslissingen een beroep in te dienen bij Uw Raad; Dat op grond van het voorafgaande bezwaarlijk kan worden geoordeeld dat verzoekers de reglementeringen niet respecteren en dat ze manifest weigeren om op eigen initiatief het grondgebied te verlaten; Dat artikel 74/4 §3, 4° van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dan ook werd geschonden; Dat dient te worden geoordeeld dat verwerende partij de vereiste noodzaak van een inmenging in het privé - en familieleven van verzoekers niet motiveert, minstens niet aantoonde in de bestreden beslissingen; Dat de vraag gesteld door het EVRM aan de partijen om die reden des ter pertinenter voorkomt: Dat bij toepassing van artikel 54, §2 b) van het Reglement van het Europees Hof tot bescherming van de Rechten van de Mens het Hof bij schrijven van 10 juli 2012 immers de volgende vraag stelt aan verzoeker en verwerende partij: (...). Dat het op verkeerde raadgeving ingegeven gedrag van verzoekers - waardoor hun verblijfssituatie precair plots is geworden - niets afdoet aan de vraag of de bestreden beslissing en de daaraan voorafgaande en daarop volgende bevelen om het grondgebied te verlaten wel met voldoende kennis van zaken werden genomen en of zij geen onevenredige inmenging vormen in het privé en familiale leven van verzoekers; Dat geen enkel feit in casu verwerende partij machtigt om te stellen dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, terwijl het duidelijk is dat deze gewone sociale relaties niets minder voorstellen dan

de eigen volwassen kinderen en kleinkinderen; Dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in strijd heeft gehandeld met artikel 8 EVRM;

Doordat, derde onderdeel de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 3 EVRM het verbod of foltering en oplegt en als volgt luidt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Dat artikel 3 EVRM in het verleden toepassing heeft gevonden in gevallen waarin personen omwille van hun medische of precare toestand bij een gedwongen terug keer naar hun land van herkomst terechtkomen in een situatie die gelijk kan worden gesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling; Dat eerste verzoeker in 2008 de machtiging verkreeg om in België te verblijven op grond van medische redenen (artikel 9 ten derde oud) en dit verblijf telkens verlengd werd tot in april 2012; Dat het verblijf omwille van medische redenen enkel werd onderbroken door verwerende partij omdat verzoekers niet tijdig - ten gevolge van een misverstand - de nodige stukken hadden ingediend omtrent de actualisatie van hun medische situatie; Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18 april 2012 dus eerder gestoeld is op een technische weigering die echter niets afdoet aan de ernst van de kwetsbare medische situatie van verzoekers die thans nog altijd actueel is en op grond waarvan verwerende partij verzoekers machtigde om in België te verblijven sinds 2008 gedurende meer dan 4 jaren tot 18 mei 2012; Dat eerste verzoeker lijdt aan insulinedependente diabetes met diabetesneuropathie; Dat hij verder nog te kampen heeft met arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, COPD en gonarthrose; Dat hij door meerdere artsen wordt gevolgd en hij zich op 24 augustus 2012 moet aanbieden bij Dr. M; Dat tweede verzoekster te kampen heeft met permanente hypertensie, zij een oog is kwijtgeraakt na trauma en dat zij eveneens sinds geruime tijd medisch wordt opgevolgd in België; Dat verzoekers niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen omwille van hun gevorderde leeftijd en medische problemen; Dat zij voor hun fysiek en moreel evenwicht/gezondheid geheel zijn aangewezen op de mantelzorg die hen door hun drie kinderen en zeven kleinkinderen in België op dagelijkse basis met veel liefde en warmte wordt aangeboden; Dat het plotse weggeval van deze mantelzorg voor verzoekers - die zich bij een gedwongen terugkeer naar Kosovo van de ene dag op de andere in een totaal onbekende omgeving zullen bevinden - voor beiden een totaal ondraaglijke situatie met zich mee zal brengen die - gelet op hun huidige fragiele medische conditie - gelijk zou kunnen worden gesteld met een onmenselijke en vernederende behandeling; Dat in die zin een gedwongen terugkeer van verzoekers naar Kosovo in strijd dreigt te zijn met artikel 3 EVRM;

Doordat, vierde onderdeel, de bestreden beslissingen strijdig zijn met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens; Terwijl, dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet en als volgt luidt: (...) Dat verzoekers op 24 april 2012 een aanvraag tot regularisatie indienden op grond van art. 9bis Vr.W.. Dat verzoekers vervolgens op 2 mei 2012 een aanvraag tot medische regularisatie indienden op grond van art. 9ter Vr.W. ; Dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 12 juni 2012 van verwerende partij, betekend aan verzoekers op 18 juni 2012; Dat de aanvraag tot regularisatie ex artikel 9bis onontvankelijk zou zijn verklaard bij beslissing van 27 juni 2012 van verwerende partij, doch dat het geenszins duidelijk is of en wanneer deze beslissingen aan verzoekers effectief betekend werden; Dat de beroepstermijnen om tegen de vernoemde beslissingen van niet-ontvankelijkheid ex artikelen 9bis en 9ter een beroep tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen thans nog niet verstreken zijn; Dat verzoeker uiteraard de intentie hebben om tegen deze beslissingen een nietigverklaring - en schorsingsberoep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; Dat dit rechtsmiddel enkel maar effectief of daadwerkelijk kan zijn als verzoekers in staat worden gesteld om tijdens het verloop van hun beroepsprocedures als partijen met een belang aanwezig te zijn; Dat het uiteraard geen zin meer heeft het proces voortgang te laten vinden als verzoekers inmiddels al verwijderd zijn van het grondgebied voordat terdege uitspraak kon worden gedaan omtrent hun grieven en het aangekondigde kwaad (i.e. schendingen artikelen 3 en 8 EVRM) dus inmiddels als geschied zal (kunnen) zijn; Zodat op grond van het voorafgaande dient te worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en dus strijdig is met de artikelen 7, 74/4 §3, 4°, 9bis en 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook met de artikelen 3 en 8 in combinatie met artikel 13 EVRM;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielpprocedure van verzoekers op 10 oktober 2005 werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de staatssecretaris dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat een schending van het EVRM niet aan de orde is.

Ook een bepaalde periode van wettig verblijf heeft uiteraard niet tot gevolg dat verzoekers thans op het grondgebied moeten "gedoogd" worden. Verzoekers verblijven illegaal in het Rijk en zowel hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als hun aanvraag een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onontvankelijk verklaard. Verzoekers kunnen geen rechten puren uit een tijdelijk verblijfsrecht dat inmiddels werd beëindigd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC